

bírnök

A MEZŐBERÉNY I. KERÜLETI EGYHÁZKÖZSÉG INGYENES IDŐSZAKI LAPJA
XII. évfolyam 1. szám · 2008. húsvét

Jézus feltámadt! Ünnepeljük az életet!

Előttem van Mária és arimátiai József, amikor temetik Jézust. A sírbarlangba egy fiatal embert tesznek, aki bizony élhetett volna még. Vége. Nincs tovább. Azzal nyugtatgatják magukat, hogy Jézusnak szép, tartalmas élete volt: sokan követték, sőt rajongtak érte, de biztosan így volt megírva...

Pár nappal a temetés előtt Jézus ezt mondta: „*Én élek és ti is élni fogtok.*” [Jn 14,19] Ez a mondat nem egy szokványos elköszönés részlete. Ha valaki súlyos betegsége kapcsán, egy komoly műtétet túlélve mondhatja ki ezt, ez a legjobb hír. Ha egy karambol után az utasok épségben szállnak ki az autóból, nem lényeges, hogy a jármű totálkárosra tört. Ha valaki hosszú idő múltán hírt kap távolba került családtagjától, elég ennyi is: én élek!

Én élek és ti is élni fogtok. Ez húsvét igazi üzenete. Ettől az evangéliumtól lesz ez a nap örömmünnepé. Jézus él! Legyőzte a halált, elszenvedte a bűneink büntetését. Ha ezt a tényt elfogadjuk, megmentő szeretete örök életet ad nekünk. A húsvét nemcsak egy vidám tavaszünnep, hanem az élet ünnepe. De ünnepelni csak az tudja, akinek drága az élet, aki becsüli is azt. Ünnepelni csak az tudja jól, aki megveti az életellenességet, és szembeáll a bűn rombolásával, belátva, hogy az ehhez szükséges erőt Jézus szeretetéből kaphatja. Az élet feltétlen tisztelete azonban már nem dominál. Sajnos még felelős társadalmi vezetők esetében is megmutatkozik az élet lebecsülése, ezért lehet életellenes törvényeket megszavazni.

Kismamákat látok, akik már akkor is dohányoznak, amikor a picit a pocakjukban növekszik. Fiatalokat, akiknek nem számít, hogy egy hétvégén mennyi alkoholt vagy akár drogot fogyasztanak, csak jó legyen a buli. Olyan együttesek zenéjéért rajongnak, akik megjelenésükkel és

szövegeikkel szellemi sötétséget, depressziót, nihilizmust reklámoznak. Férfiak vannak előttem, akik játékgépbe dobják vagy elisszák a betevőt, esetleg hatalmaskodásukkal telepszene rá családjukra. A növekvő önzés és egykedvűség is mutatja, hogy nem vagyunk hálásak az életért. Nem számít, mit néz a gyerek a tévében, mindegy, mennyire erőszakos játék megy a számítógépen. Sokan megvannak arról győződve: úgy szeretik jól gyermeküket, ha tiszteletben tartják személyiségi jogait. Élete védelmének nem kellene-e előjogot kapnia? Jellemző kép: a házaspár egyik tagja toleráns, a másik pedig észre sem veszi hitvese áldozatát. Így tiszteli a párja az ő életét? Mennyien nem járnak templomba, közösségbe a párjuk miatt! Lehet, hogy minden rendben lévőnek tűnik, csak éppen elzárkózunk az életet ajándékozó Istentől. Az önhittségnek nincs köze az élet megbecsüléséhez, mert így beszél: én döntök, mert én még Istennél is jobban tudom, mi a jó testnek, léleknek, szerettemnek...

Húsvétot ünnepelni elsősorban az élet tiszteletével, lelki mélységgel kellene. Csak ezután következhet a tradicionális étel, a modern dekoráció és a tojásfestés, locsolkodás hagyománya. Aki az Élet Fejedelme, Jézus Krisztus feltámadásán örvendezik, az megértette, mi az ünnep lényege. Mert annak az életében az Úr munkálja a rossz eltűnését és a felelősségteljes szeretetet, az élet megbecsülését. Nem a saját akarat diadalmaskodik, hanem Jézus szeretete ural mindent: országgyűlést, egyházközséget, családot és a személyes életet is. S akkor többé már nem az örök búcsúról beszélünk, hanem Isten hatalmáról, mely legyőzte a bűnt, halált, s igazi értelmet ad földi életünknek, örök életet ígér.

LÁZÁRNÉ SKORKA KATALIN

ÜNNEPI ALKALMAINK

Március 20., nagycsütörtök:

18.00 órákor

úrvacsorai istentisztelet

Március 21., nagypéntek:

10.00 órákor

úrvacsorai istentisztelet

Március 23., húsvét:

hajnali 5.00 órákor

virrasztás fiataljainkkal;

10.00 órákor

húsvéti ünnepi

úrvacsorai istentisztelet

16.00 órákor

„Feltámadott az Úr!”
címmel *húsvéti örömmzene,*
könnyzenei istendicséret
nem csak fiataloknak

Március 24., húsvét hétfő

10.00 órákor

húsvét másodnapi

úrvacsorai istentisztelet

*Alkalmainkra szeretettel
hívunk és várunk mindenkit!
Áldott húsvéti ünnepeket
kívánunk!*

Húsvét előtt régen...

Húsvét előtt mindig sok a tennivaló. A régiak is mindent el akartak végezni, hogy húsvétra a környezetük tiszta és friss legyen. Nemcsak a házuk tájára, a lakásukra, de a lelkükre is gondoltak. Előbb a téli szemetet takarították össze, a kertet ásták fel, s – ha az idő engedte – a falakat meszelték át. Még – ha szükséges volt – a szoba, konyha, folyosó festésére is sor került. Ünnepi külsőt jelentett a piros kis csík elhúzása. Nagyhétre ilyen munka már nem maradhatott – a nagyhét a lélek tisztogatására kellett. A temetőben a régiék iránti tisztelettel kezdtek. Hét elején az elhunytak sírját tették rendbe, kegyelettel emlékezve rájuk.

A múlt század első felében ezen a héten, nagycsütörtökön volt a konfirmáció. Csendes családi ünnep volt. A gyerekeket úrvacsoravétel után otthon „zöldcsütörtökhöz” illő spenót várta ebédre, a nagyszülőket, a keresztszülőket emlékeztetve az utolsó vacsora keserű füvekből készült szószára, előkészületként a nagypéntek böjtjére.

Nagypéntek gyülekezetünk régi családjainál teljes böjtöt jelentett. A fiatalbáknak készítettek valami zsírtales ételt, kifőtt tészta mákkal, délután a pattogtatott kukorica különösen is a gyerekek kedvence volt. Ezen a napon az idősebbek délelőtt úrvacsorai, délután passiói istentiszteletre mentek. A szenvedéstörténet felolvasását a szép böjti, nagypénteki énekek szakították meg. Az éneklés segített felkészülni Krisztus áldozatának átélésére. 1945 előtt ezeket az alkalmakat német nyelven a használatos „Leidengeschichte” alapján tartották. Ez a könyvecske került elő a tanyákon is ezen a délutánon. Mozgásképtelen öregek otthonában is ennek alapján énekeltek, imádkoztak.

A nagyheti és húsvéti ünnepeken különös rend alakult ki a tanyán gazdálkodó generációk között. Nagypénteken az idősebbek kocsiztak „haza” ünnepelni, és a fiatalok tették a dolgukat a tanyán. Húsvét napján a fiatalok kocsiztak „haza”, és az idősebbek végezték el a szükséges tennivalókat. Nagyszombaton a temetőbe csak látogatóba mentek, nagyrészt a család időséi. Csendes, szinte szóltan utak voltak ezek. A ház körül csak a legszükségesebb munkát végezték el ezeken a napokon. Húsvét hajnalán megszólaltatták a harangokat. Napkeltekor „csengett-bongott” a feltámadás evangéliuma. Dél-

előtt előbb német nyelven, majd külön istentiszteleten magyar nyelven ünnepeltek. Úrvacsora mindkét istentiszteleten kiszolgáltatásra került. A német nyelvű szolgálatot Bárdy tb. főesperes, a magyar nyelvű szolgálatot a káplán végezte. A magyar nyelvű istentiszteleten főként a távolban tanuló diákok és a polgári iskola tanulói vettek részt. A második ünnepnapon is megtelt a templom. A locsolkodás előtt zajlott le az alkalom, nem is volt olyan jelentősége, mint a későbbi időben.

Ez az idő nekünk, hét évtizedet megelőteknek, is csak a szüleink, nagyszüleink elbeszélése alapján él már. A század közepén minden megváltozott: nem számítottak a régi hagyományok, nem volt, aki megtartsa őket, és nem is volt tere ezeknek. A történelem vihara előbb a gyülekezet tagjait húzgálta szét, majd szétmentek

az ország és világ minden tája felé maguk is. A gyülekezetben órallóvá rendelt lelkész hiába próbálta több mint 30 éven át a legfontosabb alkalmakat megtartani, azokat tartalommal megtölteni, a szekularizálódást nem lehetett megállítani.

Pillantsunk mégis vissza 30 évi hűség szolgálatának nagyheiteire. Hiszen akkor az jelentett még sokunknak kapcsolatot gyülekezettel, egyházzal, Megváltó Urunkkal. Egy-egy többnapos böjti evangelizációs sorozat szinte vágyat ébresztett a húsvéti ünnepésre. Néhány nevet emlékeztetőül: Túrmezei Erzsébet, Túróczi Zoltán, Mravcsek János, Schulek Tibor, Győri János... nem folytatom.

A nagyheti csendes passió esti alkalmi a négy evangélium alapján, az utolsó estén a közös olvasás, az énekkar szolgálata. Nagycsütörtök délelőtt a presbiter és szolgálattevők közös úrvacsorai is-

tentisztelete. Nagypénteken jó volt látni – a toronyból, harangozás közben – az utcán sorakozó fekete fejkendőss asszonyokat, a fekete télikabátos férfiakat a templom felé haladni, fekete oltárról kapni a szentséget (Kérlek, halálad ára rajtam ne vesszen kárba...), s este a kereszten szenvedő Messiás hét szavára aláztatosan fejet hajtani. A szombat csendje már csak a házakban és a szívekben uralkodott.

Húsvét hajnala a legnehezebb években is a feltámadást hirdette. A harangok szava a nyitott sír diadalát zengte... elfojtani nem lehetett, mindenkinek hallani kellett. Az első két évtizedben még családok jöttek össze, elvándorlók érkeztek haza ünnepelni. A tele templomban zengett az ének. Az Úr feltámadott, diadalmaszkodott már a halálon. Később az elvándorlók letelepedtek a fővárosban, az ország más részén, a világban, és innen mentek ünnepelni hozzájuk azok, akik itt maradtak. Itt ugyan továbbra is minden lehetőség és ok megvolt az ünneplésre, csak az ünneplők száma lett kevesebb. Vigyázzunk, hogy ne hagyjuk veszni a lehetőséget, s örvendjünk, hogy szól a feltámadás evangéliuma – harangszóval, igehirdetéssel, énekkel. Használjuk ki az ünneplés erőt, vigaszt, kegyelmet adó lehetőségét, mert méltatlanná lehetünk erre is.

*„Jézusunk nevének zengjen hálaének,
mert Ő az élet.
Kik nyomában járnak, itt Vele
szolgálnak, Őhöz érnek.
Jézus él, Ő bü vezér, híveit megőrzi,
áldja, örök fénybe várja.”*

KÖHLER JÚLIA

Néhány rendszeres gyülekezeti alkalmunk

- Vasárnap 10.00 órákor gyülekezeti istentisztelet (minden hónap első vasárnapján úrvacsoraoasztással).
- Minden hónap utolsó vasárnapján 10.00 órákor családi istentisztelet.
- Pénteken 18.00 órákor bibliaiskola.
- Szombaton 18.30 órákor „nagy ifi”.

Hivatali órák kedden és pénteken délelőtt 8.30–12.00 óráig.

Az Úr feltámadt!

Az Úr valóban feltámadt! Halleluja!

Húsvét első napján a halálon győztes, feltámadott Jézus Krisztust ünnepeljük. Húsvét második napja a húsvéti hit felől kérdez. Hiszem-e, hogy tényleg feltámadt? Hiszem-e, hogy Isten mindenható hatalmánál fogva mindent meg tud cselekedni... hogy élet és halál Ura... hogy tőle függ az életem alakulása, a sorsom? Elgondolkodtál már rajta, milyen és mekkora a hited?

Van egy hároméves mudi kutyám. Nem egészen fajtiszta, de alapvető tulajdonsága – vérében van – a felügyelés, őrzés, pásztorkodás. Rendkívül értelmes, okos jószág. Emlékszem rá, mikor kb. négy hónaposan hozzánk került, milyen félszeg, riadt, félrehúzódozó volt. Összekuporodott a kerítés tövében, jó távol tőlünk, s reszketett, mint a nyárfalevél. Felvettük, simogattuk, becézgettük, szeretettel vettük körül, mégis sokáig tele volt félelemmel. Nem akarta elfogadni ez enni-innivalót sem. Mindentől és mindenkitől félt. Hosszú idő kellett, mire megtapasztalta, hogy szeretjük, biztonságban van nálunk, s szeretnénk, ha otthon érezze magát. Időközben meg kellett tapasztal-

alni, mit szabad, mit nem, hova mehet be, hol ugrálhat, szaladgálhat... Sohasem bántottuk. Elég volt a magyarázás, kérés, s természetesen a dicsérő becézés, simogatás. Lassacskán megváltozott az élete. Elmúltak a félelmei. Ma már szabadon, vidáman szaladgál, biztonságban, szeretetben érzi magát. Kicszerélték, családtaggá vált. Nélküle üresebb, sivárabb lenne az életünk. Ragyogó fekete szeméből árad a szeretet, a bizalom, a hála, a ragaszkodás, a hűség, melyekkel minden nap bőségesen elhalmoz bennünket. Ugrásra, tettere készen figyeli minden rezdülésünket, szavunkat. Megtanult eleget tenni elvárásainknak. De nem csak ő tanult, közben mi is, én is tanultam tőle. Általa tanultam meg, mi az a feltétel nélküli szeretet. Mikor rám tekint, mintha csak azt mondaná: szeretlek, mert táplálsz, gondoskodsz rólam, oltalmazol. Érzem szereteted, veled biztonságban érzem magam. Ezért azt akarom, amit te akarsz, rád bízom magam, s az életem.

Húsvét közeledtével arra gondolok, így élek-e én is? Rá tudom-e, rábízom-e így életem, a mindennapjaim az én Gaz-

dámra, Istenre? Szeretem-e, bízom-e, hiszek-e benne? Ragaszkodom-e hozzá így, megtapasztalva, hogy Ő táplál, oltalmaz, gondoskodik rólam. Akarom-e, amit ő akar? S te, aki vallásosnak, hívőnek mondd magad, vagy te, aki hétről hétre ott ülsz a templompadban, hallgatod Isten üzenetét, mit gondolsz? A te életedben hogy van ez? Milyen, mekkora a te hited, ragaszkodásod? Rá mered-e bízni magad, életed, mint egy hűséges kutya a gazdájára?

Hinnünk kell abban, hogy jó helyen vagyunk Isten oltalmazó, gondviselő, szerető keze alatt. Meg kell tanulnunk akarata és elvárásai szerint élni. Amint megtaláljuk a helyes utat, a helyes irányt, meg fog változni, meg fog újulni az életünk. Megszűnnek a feszültségek, a félelmeink. Könnyűnek, szabadnak, boldognak fogjuk érezni magunkat. Új értelmet, új célt találunk életünknek. Áldott húsvéti ünnepet!

KOHUTNÉ DRENYOVSZKI
MAGDOLNA

Temetői kultúránk

Hogyan illik viselkedni gyászolóként, búcsúzóként és a temetőben?

A herrnhuti testvérgyülekezet tagjai (akik a bibliavető útmutatót összeállítják) minden húsvét reggelén ki-mennek temetőikbe, és ott hangos énekekkel dicsőítik Istent, mert feltámasztotta az Úr Jézust és ígérete szerint mi is örök életre támadhatunk fel Őáltala. Amikor erről beszámoltam, némelyek furcsállták, mások nem szóltak, de látott arcukon a meghökkenés. Mi nem így szoktuk – jegyezte meg valaki.

Lelkészi szolgálatom 11. évében vagyok. Az első 7 évet Orosházán töltöttem. A nevezett település háromszor népesebb a mienknél, az ottani evangélikus egyházközség is lényegesen nagyobb léptékű a mi kis családias „német egyházunknál”. Ami viszont minden gyülekezetben azonos: nem csak örömteli események történnek. Vigasztalni kell gyászol-

ókat, el kell búcsúznunk elhunyt szeretteinktől. Az ottani egyházközségben kb. kétszáz temetés van egy évben, így a lelkesek egy-egy héten nem ritkán három, öt, vagy akár hét alkalommal is megállnak a ravatalozóban, hirdelve az evangéliumot. Az utóbbi négy évben kevesebb ilyen jellegű szolgálatom van, de a tapasztalataim mindkét településre igazak.

Úgy látom, nem egyértelmű, mit jelent a kegyeleti érzés, hogyan történik a méltó búcsú. Még keresztyén emberek, hitüket gyülekezeti közösségben megélők sem tudják sokszor, miként is kell ebben az élethelyzetben, a halállal szembeesülve viselkedni. Előjáróban szeretnék néhány olyan esetről beszámolni, ami nem általános, ugyanakkor a Jézusban bízó emberek természetes hozzáállását mutatja be.

Sok, hitben élő gyászoló választ éneket, akár még a temetési prédikáció igéjét is kijelöli, és bár megrendülten, mégis békességgel vesz búcsút kedves családtagjától. Különös, de felemelő eset az is, amikor valaki már életében rendelkezik temetése körülményeiről. Saját maga írja vagy íratatja le kedves énekét és kéri a lelkeszt, hogy keresztelői, konfirmációi igéjéről, vagy egy, Jézus hatalmát hirdető igéről tegyen bizonyosságot a gyászoló gyülekezet előtt. A legszebb kérés így hangzott: „Ne a halálról, hanem az életéről legyen szó. Ne rólam beszéljen, hanem az Életről, Jézusról.” Az ilyen búcsúzások az egész életet más fénybe, az evangélium fényébe, Jézus Krisztus világosságába helyezik, és megerősítést adnak a fájó órák elhordozásában.

A koszorúmegváltás fogalma talán

☞ nem sokak előtt ismert. Keresztyén emberek – nem csak lelkészek vagy gyülekezetvezetők – gyakran rendelkeznek úgy, hogy sírjukra csak egy szál virágot vigyenek a búcsúzó, és amit a koszorúra szánának, azt egy kihelyezett perselybe vagy a vasárnapi istentisztelet végén a templomi perselybe helyezték el. Ezzel a gesztussal az eltávozott halála után is valami nemes célt támogat. Az eltávozott ezzel saját személyéről alázatosan másra, Jézusra, az életre helyezi át a hangsúlyt.

A következő eseteket jobban meg kell magyarázni, mert mögöttük valami félreértés húzódik.

Egy nálam idősebb lelkész az édesapja koporsója mellett mosolygott, ami miatt megszólták. Talán úgy gondolták, hogy lelketlen vagy nem tud uralkodni magán. Később elmondta, miért nem volt kétségbeesett: „Az édesapám nem volt hívő ember, de halála előtt megtért. Öröm van a szívemben, mert nem utoljára látjuk egymást, örökké élünk majd együtt az Isten országában.”

Gyakran megtörténik, hogy a friss gyászban lévők elnézést kérnek megindultságukért, könnyeikért. Talán úgy érzik, ez is illetlen. Pedig ha valaki közel állt a szívünkhöz és elveszítjük, nem természetes-e, hogy megsiratjuk? Ha valaki meghal, helyén úr lesz itt ebben a világban, nem tudjuk megszólítani, szeretni, emiatt teljesen magától értődő, hogy fáj a hiánya. Ebben a helyzetben is tekintsünk az Úr Jézusra, aki maga is sírt barátja, Lázár sírjánál.

Ami a temetői kultúránkat illeti, ugyancsak vannak még homályos pontok. Ugyanakkor keresztyén emberek körében is el kell mondani: ha a szívünkben másként tekintünk a halálra, hisszük Jézus erejét, akkor teljesen természetes, hogy elővesszük az énekeskönyvünket,

és együtt énekelünk a kántorral, lelkésszel, elmondjuk a hitvallást és együtt imádkozzuk a miatyánkot. A jelenlévő gyülekezet akkor erősíti a gyászolókat, ha kifejezi hitét, amit pontosan ezekkel a tettekkel: imával, énekkel tehet. Ez nem kegyeletsértő és nem is tiszteletlen. Gondoljunk arra, hogy sok helyen mai napig gyászistentisztelet követi a temetést. Az nem egy csendes óra, hanem egy olyan alkalom, ahol az Úr Jézus életünkben megnyilvánult szeretetét és halált legyőző hatalmát magasztaljuk. Isten népe másként búcsúzik, mint azok, akiknek nincs Őbelé vetett reménységük.

Persze ezt is jól kell értenünk: nem előírás vagy kényszer az, hogy mindenki így tegyen, és esetlegesen rossz érzése legyen, ha nem tud ebben a helyzetben megszólalni. A közeli hozzátartozó halála mindannyiunkat másként érint. Viszont együtt érzőként jó, ha nemcsak néma résztvevői vagyunk a temetéseknek, hanem Isten hatalmáról bizonyoságtévőek is.

Negatív tapasztalatom a másik véglet. Sokan úgy állnak meg a búcsúzó közöségben, hogy elfeledik, ez egy család számára nagyon drámai helyzet. Talán csak kötelező feladatként tekintenek megjelenésükre. Előfordul, hogy mobiltelefonok csörögnek a temetés alatt. Egyesek fel is veszik és megbeszélik dolgaikat a hívő féllal. Miért nem lehet ezt az órát tényleg a méltó búcsúra szánni? Sok dohányos nem bírja ki azt a háromnegyed órát, hogy rá ne gyűjtson. Vajon ennyire érzéketlenek vagy ennyire nem tudnak mit kezdeni a halál tényével? Mit gondolnának akkor, ha valaki elővenné a szendvicset vagy egy kis csokit elmajszolna, hogy oldja a feszültségét, hogy jobban teljen az idő? Éhségünket és szomjúságunkat is leküzdjük ekkor, testi szükségleteinket

uraljuk. Jézus mondja: „*Amit tehát szeretnétek, hogy azt emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük, mert ez a törvény és ezt tanítják a próféták.*” [Mt 7,12] Meg vagyok arról győződve, ha ezen aranszabály szerint élénk és cselekednénk, akkor ez a téma fel sem merülne közöttünk.

Mint már írtam, akár lelki okokból, akár az ismeretek, adottságok hiányában sem várható el mindenkitől, hogy énekel köszönjön el. Az viszont igenis elvárható, hogy csendesen, szavak nélküli tisztelettel vegyen búcsút. A temetések ideje alatt nem való a beszélgetés. Az elhunyt-ról való anekdotázásnak sem ez az ideje, hogy más témákat ne is említsek. Elsősorban nem a lelkészt vagy a szertartást kell fegyelmезetten végighallgatni. Ezen az alkalmon utoljára figyelünk az eltávozottra, s jó lenne, ha teljes magatartásunk ezt tükrözné. Amennyiben részvétel nyilvánítunk, akkor bizony részt is illik venni a gyászoló szomorúságában. Jó lenne, ha ténylegesen melléjük állnánk, ahogyan Pál apostol is tanítja: „*Örüljétek az örülőkkel, sírjatok a sírókkal.*” [Rm 12,15]

Nem a teljesség igényével jártam körül ezt a témakört. Remélem, a Kedves Olvasó elgondolkodik arról, miként tekint a halálra, hogyan áll meg gyászolóként vagy búcsúzóként a temetőben. Hiszem, ha ezt a kérdést is az ige segítségével vizsgáljuk, nem lesz számunkra „tabu”, azaz érinthetetlen ez a téma. Hűsvét közeledtével erősítse meg Istenünk Lelke a mi hitünket, hogy a feltámadás örömhíre mindennapi életünket járja át, és legyen vigaszunk, bölcsességünk alapja Jézus Krisztus, aki legyőzte a halált!

LÁZÁRNÉ SKORKA KATALIN

Táncoltak, hogy segítsenek

I mmár hetedik éve rendeztük meg február 3-án a mezőberényi Berény szállóban az evangélikus bált. Farsangi időben hétvégenként több helyszínen is lehet bálozni. Ilyenkor minden egyesület, civil szervezet „megmutatja” magát. Így teszünk mi is. De a vacsora és mulatság nem magáért a szórakozásért és a kikapcsolódásért van, és nem is egy új reklámfogás, hogy így népszerűsítse magát gyülekezetünk. Rendezvényünket az Erős Vár Alapítvány támogatása végett, jótékonyági alkalmként hirdetjük meg.

A Kaszinó zenekar – melynek tagjai több szállal is kötődnek egyházközségünkhöz – ebben az évben is jelképes összegért vállalta az egész esti munkát. Ők így járultak hozzá több mint száznegyven fő jó hangulatú farsangjához és a nemes célhoz. Károlyfalvi Krisztina és Kónya Krisztina, a Szegedi Nemzeti Színház énekművészei musical- és operett-összeállítás adta az igényes műsort, a Leg a láb Alapfokú Művészetoktatási Intézmény Berény táncsoportja pedig a kedvet a tánchoz.

Az est egyik ismert és várt programja a tombolahúzás. Az idei fődíj – a Mahart Cargo felajánlásaként – egy kétfős Budapest–Bécs–Budapest szárnyashajó-utazás volt.

A gyülekezet alapítványa ebben az évben 177 ezer forintot kapott a bált követően. Az összeg segít célja megvalósításában, hogy havi rendszerességgel segítsen rászoruló családokat, beteg, fogyatékkal élő gyermekeket, időseket, özvegyeket, súlyos betegséggel küszködőket.

☞ Isten áldja mindazokat, akik részt vettek bálunkon, illetve támogatójegy vásárlásával adtak tanúbizonyságot áldozatkészségükről!

LSK

Nyári programok fiataloknak

– Ifítábor lesz június 30–július 5. között Szegeden hittanosok, volt konfirmandusok, ifisek, illetve bárki részére, aki szívesen eltöltene velünk 6 napot a Tisza partján. Mottónk: „Élő víz.”
– Szélerózsza Országos Ifjúsági Találkozó Kőszegen július 16–20. között. A 7. találkozó témája: „Hol a határ?” Bővebben: www.szelerozsatalalkozo.hu.
– Július 27–augusztus 3. között kerül sor az V. Kelet-Békési Egyházmegyei Zenei Táborra, Mezőberényben.
– Augusztus 2–9. között látjuk vendégül a mössingeni rézfúvós együttest. Táborainkra jelentkezni a lelkesítő hivatal számain (352-040, 20/824-3805), e-mailben (skorka@freemail.hu), illetve személyesen lehet.

KÖSZÖNET ÉS KÉRÉS

Köszönjük, hogy adományaikkal, egyházfenntartói járulékkal eddig is segítetté gyülekezetünket!

Továbbra is kérjük, hogy gyülekezet-hoz tartozásuk anyagi kifejezéséről ne feledkezzenek meg, hiszen egyház-községünket a gyülekezeti tagok önkéntes pénzádományaiból tartjuk fenn. Ki-ki anyagi helyzetétől függően, de szívből, s mintegy Istennek adva áldozzon erre a célra.

Aktív dolgozóknak módjuk van adójuk kétszer 1%-áról is rendelkezni. Az első 1%-ot a Magyarországi Evangélikus Egyház (0035), a második 1%-ot az Erős Vár Alapítvány vagy akár a Mezőberényi Német Hagyományápoló Egyesület részére is elküldhetik.

Nők Ökumenikus Világnapja

2008 – Guyana

A világimnap munkája a keresztyén asszonyok világát átfogó mozgalom. Nagyon sok tradíció, vallás találkozik ebben az évenként ismétlődő szolgálatban. Több mint 170 ország asszonyai kapcsolódtak már be a minden március első péntekén megrendezésre kerülő mozgalomba. „Informáltan imádkozni – imádkozva cselekedni!” Egy a cél.

A mozgalom 1887-ben indult el útjára az USA-ból. Napjainkban 170 országban van szervezett imnap munkája. Az imnap témája minden évben más országból érkezik, s a helyi nőbizottság készíti el a liturgiáját, melyet minden résztvevő ország nyelvére lefordítanak. A mi füzetünket a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának Nőbizottsága küldte el a gyülekezeteknek, hogy együttes alkalmonkon vezérfonalat adjon.

Az idejű este folyamán nemcsak gondolatbeli utazást tehetünk egy távoli országba, hanem adakozásunkkal támogathattuk azokat, akikről szó volt. A világimnap célja, hogy készséget ébresszen bennünk, és adományunkkal törekvéseiket segíteni. Nem feminista hozzáállással, hanem a teremtettségben kapott helyünk felismerésével jövünk össze. Tudva, mire vagyunk képesek és elhivatottak. Köszönve az empátiát, áldozatkészséget, gondoskodást, mindazt, amivel különösen is a nőket látta el az Úr.

Ebben az évben tehát a gyanai családok életébe nyerhettünk bepillantást. A világimnap „ablak a világra”. Ez a kijelentés évről évre újra beigazolóódik. Vagy talán minden további nélkül tudjuk, hogy hol terül el Guyana és milyen különlegességekkel rendelkezik ez a kis ország? Bár a dél-amerikai kontinensen van, mégis történelme, gazdasága és kultúrája folytán Guyana, a valamikori brit gyarmat, ma kooperatív köztársaság, és a Karib-térséghez tartozik.

A vetített diaképek és szövegek segítségével indultunk el egy képzeletbeli gyanai utazásra. Találkoztunk egy művésznővel, aki képeivel megörökítette a diktatúra éveit, illetve egy újságírónővel és egy szerzetesnővérrel. Ők a Guyanában élő különböző etnikumok közötti feszültségekről, az asszonyok és a gyermekek helyzetéről számoltak be. A makushi indián lakosság köréből származó házaspár és fiatal nők csoportja feltárta előttünk a létfontosságú hagyományokat és rámutattak továbbadásuk jelentőségére egy olyan országban, amelyben a globalizáció káros hatásait kell elszenvedni. Ezek pedig a következők: eladósodás, állami deficit, az egészségügy és oktatás finanszírozásának hiánya a vidéki lakosság körében. Ide sorolható még a kivándorlás, a fiatalok külföldre távozása, a természeti erőforrások kiárusítása külföldi befektetőknek és a környezetrombolás. De tapasztalhatjuk azt is, hogy Guyanában vannak emberek, akik élethelyzetük javításán fáradoznak, és azt is, hogy az imnap ökumenikus törekvése nagy jelentőséggel van a sokvallású országban.

A Bibliában azt olvashatjuk, hogy az asszonyok egy adott kor társadalmi megkötöttségei és beidegződései ellenére Isten szeretetét és megbecsülését élvezik. Sokan közülük azt a csodát élik át, hogy bár meddő, vagy emberileg nincs már esélyük gyermeket vállalni, hiszen idősök, az Úr ígéretet ad nekik és megajándékozta őket a gyermekszülés örömeivel (Sára, Anna, Erzsébet).

A patriarchális berendezkedésben mégis jutott lehetőség Debóranak – aki bírá –, népe vezetője lett. Prostitúáltak is megbocsátást találnak és új életet kezhetnek azzal a felszólítással, hogy „Menj el, és többé ne véckezz!” Asszonyok az elsők, akik húsvét reggelén az üres sír tényét megállapítják, így ők lettek a feltámadás és a Feltámadott Úr Jézus első hívívői.

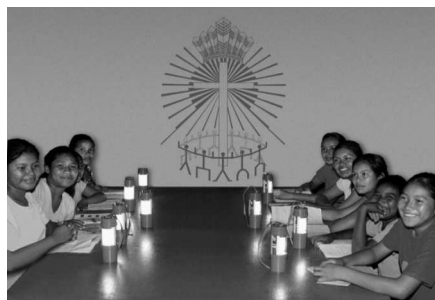
A gyanai asszonyok Mária és Márta történetére hívták fel figyelmünket. A testvérekhez megérkezik Jézus, akit Mária figyelemmel hallgat, míg Márta a vendéglátás szolgálatával foglalatatoskodik. Márta sértett, fáradt és nehéz helyzetét el is panaszolja. Jézus Mártának annyit mond: „Márta, Márta sok mindenért agódsz, és nyugtalanokodsz, pedig kevésre van ☞

☞ *szükség, valójában csak egyre. Mária a jó részt választotta, amit nem vehetnek el tőle.* [Lk 10,41–42] Ez az ige pontosan mutatja be az asszonyok helyzetét. A nőknek – főleg ha feleségként és anyaként élnek – leginkább a gondoskodás, másokért élés a feladatuk. Sok nő van gyülekezeteinkben, de még többen hallgatják meg otthon az istentiszteleteket, miközben főznek, kollégista gyermeküknek készítik a heti útravalót. Bizony, gyakran el is keseredünk, hogy kevés a pihenés, kikapcsolódás, a „csak úgy üldögélés” lehetősége. Jézus a mindennapok szolgálatában megfáradt asszonyoknak mondja: egy a szükséges. Mi az az egy? Az isteni szeretet, a megbocsátás lelke. Gyermekünk és társaink otthonra, békességre, s nemcsak meleg ételre, de meleg, simogató szavakra, gyengéd ölelésre is vágnak. Ha nem töltekezünk lélekben, tehát mi sem vagyunk rendben, akkor miként adunk, sugárzunk jót? Ha nekünk nincs lehetőségünk megerősödéssel, regenerálódással – lelki téren is –, akkor a feszültség, elégedetlenség lassan eluralja az életünket, aminek szereteteink is kárát látják. A másik igen fontos tény, hogy mi is egyedül maradunk bűneinkkel, és a halál szoros kapuján nekünk is egyedül kell átmenni. Jézus az egyetlen, aki ott mellettünk állhat, akkor csak Őrá számíthatunk. Ezért kell keresni a vele való találkozás lehetőségeit.

A fiatal nők és lányok az indigén lakosságból valók, a Bina Hill-i makushi közösségből. Segítséggel ugyan, de saját maguk készítették szoláris lámpáikat. Ezekkel este is tudnak olvasni, tanulni, és a fényénél összegyülekezve beszélgetni.

Falujukban, Guyana legbelsejében, nincs villanyvilágítás.

Guyana lakosainak most esélyük nyílt arra, hogy egymás új megértésére törekedjenek. Mindegyik népcsoport ehhez járulhat hozzá a maga kulturális és spirituális gazdagságával, tapasztalataival, vízióival. Így születik a „bölcesség”, amely Guyana minden lakosának életbevágóan fontos a növekedéshez és az együttéléshez. Ebben az amero-indiánoknak is nagy szerepük van. Ezt a háttérben látható kép ki is fejezi, mely az indigén kultúra jelké-

peit ábrázolja. Legelső a tollas fejdísz, amely a nők és férfiak hagyományos koronája. Olyan személyeké, akik a faluközösségben vezető szerepet töltenek be. Itt valóban a bibliai „bölcesség koronájáról” van szó. Jézus Sirák könyvében ezt olvassuk: „Az Úr félelme dicsőség és dicsékvés, vigasság és ujjongás koszorúja. Az Úr félelme gyönyörködteti a szívet, vigasságot ad, örömet és hosszú életet.” [1,11–12]

A képen látható emberek boldog örömmel gyülekeznek a közepén levő kereszt köré, de különbözőségüknek istenadta ajándékát is megőrizve. A kör alakú formáció az amerikai indiánok hagyományos „benab”-járá emlékeztet. George-

townban, a fővárosban is megtalálhatók a benabok. A hátsószámban a benab házakban mindig nagy bogrács áll közepén, s abban a hagyományos borsleves fő. A közös étkezésre szóló meghívás is a reményteljes jövőt jelképezi.

Guyana asszonyai megosztották velünk bölcességüket. Szükségük van az életrevaló hagyományokra, hogy a jelenkor kihívásait jól értelmezzék és kezeljék. Amint a fiatalok a képen reményteljesen tekintenek a jövő felé, úgy kell minden ember jó adottságait becsülni tudnunk. Kreativitásra és fantáziára van szükség az aktuális problémák megoldásához. Mindezeket túl, saját határainkat felismerve, tudni kell magunkat Istenre bízni. A világimánapon erre hívtak minket a guyanai asszonyok. Jób 28,28 szavaival mondhatuk egymásnak: „Az Úr félelme a bölcesség kezdete.”

Istenünk áldása legyen Guyanán és a mi hazánkon is. Az Úr legyen kegyelmes a családokhoz, irányítsa a társakat kellő odaadással, vezesse a munkáltatókat az elfogadás és támogatás lelkületére. Az Úr adjon bölcességet a törvényhozóknak és felelős vezetőknek, hogy életigenlő, az életet védő szabályozásokat alkossanak. Miközben a távolban élő asszonyok aggodalmairól és vágyairól hallhattunk, a mi aktuális társadalmi kérdéseink is felszínre kerültek. Az egészségügy és oktatás kardinális kérdések: gyermekeink testi-lelki egészsége és képzése alapvető számunkra. Nem szeretnénk, ha ezek a fontos területek, s velük együtt gyermekeink jövője, a globalizáció rossz hatásainak áldozatává válnának.

LSK

Vendégünk volt az Év Embere

Szeretevendégségeink – egyszerűbb nevén teadélutánjaink – évente többször kerülnek megszervezésre. Ezek az alkalmak főként arról szólnak, hogy kb. másfél-két órát odaszánunk egymásra, s elbeszélgetünk egy kis sütemény, tea mellett. Szeretevendégségeink háttérben háromcsoportnyi asszony áll, ők azok, akik a megvendéglés feladatát ellátják. Rohanó hétköznapijaink és gyors vasárnapi találkozásaink során nem nyílik mód arra, hogy jobban odafigyeljünk egymásra. A gyülekezet nemcsak nézőközönség vagy hallgatóság, hanem főként testvéri közösség. Ezért is nagyon fontos, hogy éljünk ezzel a lehetőséggel, és merjünk bátran hozzánk nem közel álló gyüleke-

zeti tagok mellé is letelepedni. Hiszen ha valakit szeretnénk jobban megismerni, meglátogatjuk, elhívjuk magunkhoz. Ezt jelképesen is tehetjük, ha nyitottak vagyunk egymás meghallgatására. Örömteli eseményeinkhez hozzátartozik, hogy terített asztal mellett ünnepeljünk, s a keresztény közösség örvendő közösség Jézus Krisztusunk miatt.

A szeretevendégség másik célja, megismertetni gyülekezetünket, felekezeteinket másokkal – ezért is bír nagy jelentőséggel, hívunk-e valakit az ismerőseink köréből, megkérjük-e családtagjainkat, hogy kísérjenek el bennünket. A missziós cél miatt ismert evangélikus személyiségeket, más gyülekezetek lelkészeit, vala-

milyen munkaágban nagy horderejű szolgálatot végzőket hívunk vendégként. Így lehetett itt pl. a kerületi és országos missziói lelkész, a cigánymissziót végző lelkészek, vagy a Luther Kiadó munkatársai.

Legutóbbi, bőjti szeretevendégségünk során Lázár Zsolt, Szarvas–Ótemplomi evangélikus lelkész látogatott el hozzánk, aki már nemcsak az evangélikusság vagy települése körében ismert, hanem Békés megye egészében. A Békés Megyei Hírlap hetente bemutat valakit a „Hét Embere” című rovatában. Az év végén úgy döntött a szerkesztőség, szeretnének egy szavazást, hogy kiderüljön, ki kaphatja a megtisztelő „Év Embere” címet. Bátran mondhatjuk, hogy egész ☞

✎ evangélikusságunk számára büszkeséget hozott és Isten dicsőségét munkálta ez az eredmény. Hiszen a lelkész hűségesen végzett szolgálata megbecsülésének egyik jele ez az elismerés. Bárcsak ilyenek látná a világ Jézus Krisztus követőit, tanítványait! Sokan kérdezhetik, mi az oka, hogy egy 35 éves fiatal lekipásztor munkája, személyisége példamutató lett?

Előjáróban országos hetilapunk, az Evangélikus Élet sorait idézem. „A Habitat for Humanity International elnevezésű nemzetközi szervezet rászoruló családok számára épít lakásokat szerte a világon, így hazánkban is. Szarvason nemrégiben négy család költözhetett új Habitat-otthonába, és nemsokára a következő négy lakás átadására is sor kerülhet – méghozzá Lázár Zsolt, helyi evangélikus lelkész szervezésében. Munkáját a szervezet a 2006. év önkéntesének járó *Arany Kalapács-díjjal* ismerte el.”

Szeretevendégségünk során azt is megtudhattuk, hogy gyülekezetében az elmúlt tíz év alatt – amióta ottani szolgálatát végzi – komoly fejlődés következett be. Létrejött az Ótemplomi Szeretetszolgálat, megannyi szociális ellátó tevékenységet kínálva. Így a szeretetotthon, otthoni szakápolás, étkeztetés, idősek klubja, házi segítségnyújtás, a támogató szol-

gáltatás, szenvedélybetegek közösségi el látása és a tanyagondnoki szolgálat. A másik fő szolgálati ág a diakónia mellett a tanítás. A Benka Gyula Evangélikus Általános Iskola és Óvoda gyermekekre ori-

entált tevékenysége mellett felnőttképzést folytat a „Tessedikkel a XXI. Százdabba Második Esély Népfőiskola”. A népfőiskola 350 felnőtt számára adott új perspektívát, nagy százalékuk a kurzus zárása után el is tudott helyezkedni.

Lázár Zsolt lelkész vetített képes előadásában mindössze egy mondattal utalt a neki most adományozott címre. Mindvégig Istentől kapott küldetéséről, a gyülekezet missziói feladatáról szolt: „Tessedik Sámuel, Szavas lelkése, több mint kétszáz évvel ezelőtt új gondolkodásmódot próbált meghonosítani az evangélikus gyülekezetben és a városban. Munkássága megmutatta, hogy keresztyénként nemcsak a gyülekezetben és közösségi életben kell szerepet vállalni, hanem felelősséggel tartozunk minden emberért: gyermekért, fiatalokért, idősekért.” Elmondta, mindent azért kell tennünk, hogy Isten országát vigyük az emberekhez. Célunk, hogy sokan megismerjék az Úr Jézust, és Ő általa lehessen kiteljesedett, igazi távlatot kapott mindannyiunk élete. Ne keseredjünk el, ha nehézségeink támadnak, ha hűségesek vagyunk szolgálatunkban, akkor Isten áldását is megtapasztalhatjuk.

Köszönjük a velünk töltött tartalmas délutánt és kívánjuk, hogy személyes és családi életét, valamint minden kezdeményezését, munkáját Urunk gazdag áldása kísérje. Kedves Olvasóinkat pedig várjuk április 13-án, soron következő szeretetvendégségünkre.

LSK

Konfirmáció 2008

Ez egy kicsit másfajta év, mint a többi. Most nem húsvét után vagy éppen a nyári szünet előtt lesz a konfirmanduszvizsga és a konfirmációi istentisztelet. Mi az oka? Több magyarázata is van. Először is: a konfirmáció nem egy gyorstalpaló keresztyén kurzus, hanem egy különleges tanulási és megismerési folyamat. (Jól tudjuk, a szó jelentése „megerősítés”.) Bár bizonyára meglepőnek tűnik, a hangsúly elsősorban nem a tananyag van. A kátét meg lehet tanulni, mint egy verset, a szükséges ismereteket kellő szorgalommal el lehet sajátítani. A lényeg viszont az, hogy megérezzék a fiatalok, amiről eddig hittanórán tanultak, annak nagyon is sok köze van a személyes életükhöz.

A konfirmációi előkészítő inkább egy utazáshoz hasonlít, melynek vannak eddig ismert és új részei, attól függően, hogy kivel, hova és mivel utazunk. A felkészülés során a gyülekezet élete és tagjai is egyre közelebb kerülnek a fiatalokhoz. Azt a tájat, amit eddig csak tankönyvből és mások élményeiből ismerhettek, most

személyesen is bebarangolhatják. Képet alkothatnak az egyház tanításáról, de a helyi gyülekezet működéséről is. Más egyházközségek és felekezetek mindennapjaira nagyobb rálátást kapnak vagy éppen a közös, ökumenikus ünneplésekben is részt vehetnek. Az éneklés, játék és táborozás is szerves részei ennek a különleges utazásnak. A sok beszélgetéshez, kérdések tisztázásához és a közösség kialakulásához, megéléséhez idő kell.

Ahhoz, hogy valaki Jézus Krisztusról mint Megváltóról és megszólítható Úrról tudjon szólni, kellenek azok a hitébresztő alkalmak, amik túlmutatnak a konfirman-

dusórák keretein. 2008 a Biblia Éve – remélem, hogy ezeknek a fiataloknak az életében mindennapi olvasmánnyá, lelki kenyérré válik. A Biblia Istenünk szava, melyből Ő maga szól hozzánk, és hirdett igéje által juthatunk hitre. Többek között emiatt is október 26-án, bibliavasárnapon – tehát a reformáció ünnepét megelőző vasárnapon – lesz az idei konfirmációi istentiszteletünk.

(A képen láthatók: Herter Martin, Matuska Máté, Piltz Katalin, Kanó Anna, Rück Noémi, Nagy Attila. A húsvétról beszélgettünk, s közben megkóstoltuk a pászkát is.)

LSK

1848. március 15. eseményei Pesten

Az előző napi terveknek megfelelően reggel hat és nyolc óra között a Dohány és Síp utca sarkán álló ház első emeletén – ahol Petőfi Sándor és felesége bérelt szobát – ő maga, a költő, Jókai Mór, Vasvári Pál és Bulyovszky Gyula tanácskozik a teendőkről. Jókai és Bulyovszky egy proklamációt szerkeszt, mely a 12 pontot is magában foglalja. Ezután mind a négyen az Urak utcájába mennek, ahol a Libasinszky-ház földszintjén lévő Pilvax kávéházat – mely a nemsokára bekövetkező események tiszteletére kapja majd a Szabadság csarnokot a nevet – bérlő egy Filinger nevű kereskedő. Itt Jókai felolvassa a proklamációt, Petőfi pedig elszavalja március 13-án megírt versét, a Nemzeti dalt.

Erről Petőfi így ír a naplójában: „Én Nemzeti dalmat szavaltam el, s mind a kettő riadó tetszéssel fogadtatott.”

Innen indulnak szakadó esőben 10-15-en az orvosi egyetem elé, ahol Petőfi újra elszavalja versét, Jókai pedig a proklamációt olvassa fel a orvosoknak, akik közül jó néhányan csatlakoznak hozzájuk. Az Egyetem utcán végigvonuló – 3-400 főre duzzadt – tömeghez folyamatosan csatlakoznak az emberek. Az Egyetem térre érkezve, az összegyűlt tömeg miatt, jogászok és a politechnikusok bekezesztik óráikat. Itt a menetrend ugyanaz: Petőfi a versét szavalja, Jókai felolvassa a proklamációt. A hallgatók csatlakoznak a felvonulókhöz, s az immáron kb. 5000 fős tömeg 11.30 körül érkezik a Szép és a Hatvani utcák sarkán álló Horváth-házhoz, amelyben a Landerer & Heckenast nyomda működik. Petőfi, Jókai, Irinyi József, Degré Alajos, és Vidats János bemennek, és Landerer Lajostól, az egyik tulajdonostól a 12 pont és a Nemzeti dal kinyomtatását követelik. Landerer némi ellenállás, s a fiataloknak oda-súgott segítő instrukciók után beleegyeznek ebbe, majd bezáratja magát a főnöki irodába. Míg folyik a két mű szedése és nyomtatása, a zuhogó esőben kint várakozó tömeget alkalmi szónokok buzdítják. Mikor végre elkészülnek az első példányok, Petőfi a Nemzeti dalt, Irinyi a 12 pontot olvassa fel az izgatottan várakozó tömegnek, majd a többi nyomtatványt a nép közé szórják. Dél körül a vezérszó-

nokok feloszlatják a tömeget azzal, hogy ebéd után 15 órára gyűljenek össze a Nemzeti Múzeumhoz népgyűlésre.

Délután a múzeumnál már kb. tízezer ember gyűlik össze, Vasvári és Irinyi szónokol (a közhiedelemmel ellentétben Petőfi itt nem szaval, csak egy kisebb beszédet mond). Elhatározzák Tánácsics Mihály kiszabadítását a budai vár helytartótanácsi börtönéből, majd hatfős bizottságot választanak (Petőfi, Jókai, Irinyi, Vasvári, Irányi Dániel és Bulyovszky) a Pest Város Tanácsával való tárgyalásra.

A városházához igyekvő tömeghez ekkor csatlakozik Klauzál Gábor és Nyáry Pál, hogy lecsillapítsa a radikalizálódó tömeget és átvegye a mozgalom irányítást. (A később „márciusi ifjaknak” neve-

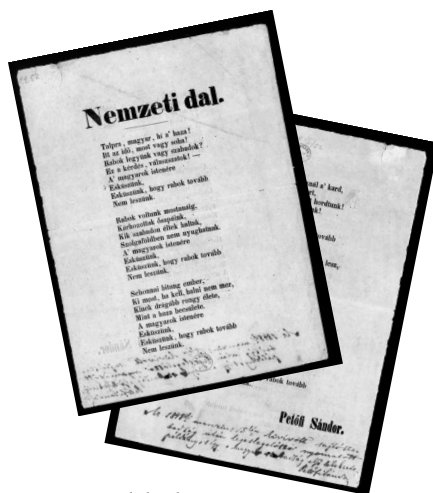
lasztják a 13 tagú Rendre Ügyelő (Közbátorsági) Választmányt: Irinyi, Petőfi, Vasvári a radikálisok közül, Nyáry, Klauzál és Egressy Sámuel a liberális nemeseleképviselőiben, s végül a liberális városi polgárságból Rottenbiller Lipót alpolgármester (ő lesz a megbízott elnök, noha az igazi vezéregyéniség Nyáry volt), Kacs-kovics Lajos főjegyző, Staffenberger István szószóló, Molnár György gombkötőmester, Tóth Gáspár szabómester (Petőfi egyik mecénása) és Gyurkovics Máté szűcsmester.

Ezután a városháza tanácstermét és az egész épületet is Petőfiék rendelkezésére bocsátják. A nép és a bizottmány tagjai a hajóhídon átmennek a budai várba, s Nyáry, Klauzál és Rottenbiller az Úri utcában álló Helytartótanács elé terjeszti a 12 pontot, ismertetik az eddigi történeteket. A bécsi forradalomtól és a majdnem húszeszes kavargó sokaságtól megremült tanács alelnöke, gróf Zichy Ferenc fél hat körül mindenbe beleegyeznek: eltörlik a cenzúrát, a sajtó ellenőrzését a sajtótörvényig egy bizottság látja el, s nem vetik be a katonaságot a rend helyreállítására, amelyet ezentúl az 1500 főre szaporítandó pesti polgárőrség fogja el-látni.

Délután hat órakor kiszabadul börtönéből Tánácsics (eredetileg Stancsics Mihály, de a nap emlékére Tánácsicsra változtatta nevét), akit feleségével együtt diadalmenetenben, polgárok által önként húzott hintóban visznek a pesti Váci utcában álló – „A Nádorhoz” címzett – fogadóhoz, hol a tulajdonostól ingyenes szállást kap.

Este kivilágítják a várost, 19 órakor a nép által már előzetesen kívánt Bánk bán előadását szakítja meg a Nemzeti Színházba betóduló sokaság. Eléneklük a Himnuszt, a Szózatot, s számos egyéb dalt, Egressy Gábor a Nemzeti dal elszavalása után más verseket ad elő. Ugyanekkor a Rendre Ügyelő Választmány 22.30-ig a városházán ülészik, s két határozatot szerkesztenek, melyek másnap reggel már kinyomtatva láthatók szinte a városban (a polgárőrség bővítése, illetve a helytartótanácsnál elért eredmények).

CSIRMAZ SÁNDOR

A „Nemzeti dal” első nyomata

zett fiatalok átengedték a vezetést a mér-sékelt liberálisok vezéregyéniségeinek, akik ismertebbek és elfogadhatóbbak voltak a polgárok számára.)

A városházán a két liberális politikus és a fiatalok bizottsága a tanáccsal a 12 pontról vitatkozik, melyet nagy nehezen el is fogadnak, mivel a tanácsterembe tóduló 300 fő, valamint az épület előtt várakozó 10-15 000 ember annyira megrémítette a városi tanács vagyonos polgárait, hogy nemcsak hogy a 12 pontot írták alá és csatlakoztak a követelésekhez, hanem a forradalom itt létrejött választmányának vezető bizottságába is jelölték képviselőiket.

Az egyik nyomtatott példányt aláírják és lepecsételik, majd fél öt körül megvá-

hírnök

Kiadja: a Mezőberény I. kerületi Evangélikus Egyházközség (5650 Mezőberény, Kossuth tér 6.) · Felelős kiadó: Lázámé Skorka Katalin lelkész · Tördelőszerkesztő: Szatmári László · A nyomtatás a Berény Nyomdaüzemben készült. · Cégtulajdonos: Hegyi Márton